

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Szokoló Endre
Cím: Ujjé a Ligetben szomorú

Forrás: Az Újság

Br 1923. 5. 3.

Osztályozás

3 KJ 8

Hely

Idő

"1923"

Személy

Helyszám

Oidal)

vurstliban, ott maradt tovább is. Fújták tovább a kürtöket és ropogtatták a 150 koronás óriáskiflit. Kettőtájban megélenkült a liget. A városból kocsin jöttek ki a lokálok szépei és lovagjaik, egy kis májusi romantikaért. De mulató tömeg helyett pár száz erőszakosan vig embert találtak. Májusfa is legfeljebb kettő volt az egész ligetben. A kocsik csalódottan fordultak vissza.

— Fialat az ügy! Vissza az egész! — kiabálták a szembejövőeknek.

Egy öreg ur jött ki egy rozoga konflison. A szegény

fényt, életet, fiatalságot keresett a ligetben és sötétséget, szomorúságot talált.

— Gyerünk vissza! — szólt fel a kocsisnak. — Talán az idén nem ma van május elseje? Lenet, hogy igaza volt.

Szokoló Endre.

UJJÉ A LIGETBEN – SZOMORÚ...

Minden megváltozott. A kirakatok árai, a pénz értéke, az emberek, a politika, az élet — igazán minden. Miért maradt volna meg éppen a május elseje változatlanul vidám napnak?

Ha nem volna olyan unalmas mindent ott kezdeni, hogy »valamikor a boldog békevilágban...« most fel kellene frissíteni egy sorozat régi szép májusi emlékeit, felvirágoztatni, felpántlikázni a Dreher-lovakat, költözködést, butorszállító kocsikat, mi egymást, ami volt és ma már a múlté. Így hát egyszerűen kezdjük ott, hogy hétfőn éjjel kimentünk a Városligetbe, ahol azelőtt a város egyszerű emberei-

nek tizezerei vigadtak az első májusi éjszakán, s ahol most alig ezeröttszáz ember ténfergett a vurstli bódéi között keresve vigasztalást és örömet.

A gyalogjáró szélén árusok ütötték fel sátrukat s recsegő papirkürtöket, főzőkanalat, színes papírszalagot, óriáskiflit, meg más májusi limlomot kínálgattak. A közönség? Leginkább maszatos tizennégy-tizenhat éves fügyerek, akik vad dühvel fújták a papendeklikürtöt. Az uniformist kizárólag a villamosvasut ifjú alkalmazottai képviselték a váltóigazgatótól felfelé egészen a fiatal, egyrozettás kalauzig. Persze, hogy nekik volt a legnagyobb sikerük a nők körében, akiket egészen újszerűen ostromoltak. A ligeti árusok hangos kiáltozással árultak valami gummiszalagon függő ugynevezett shimmy-labdát, ezzel dobálták hátba a kiszemelt hölgyeket.

Es, mert május elseje a tavasz ünnepe, egy ligeti ifjú fehér nadrágot és szalmakalapot ültött tisztelőre. Így feszített végig a ligeten a hűvös éjszakában, és minden nőt hátbavágott a shimmy-labdával. Egy kalapos, szürkekabátos tündér felháborodva utasította vissza tolakodását.

— Mit gondol? — kelt ki ellene. — Ki vagyok én? Maga akar velem kikezdeni, maga... — és tiz pere mulva a fehér nadrágos meg a haragos tündér karomfogva tüntek el a Hermina-ut homályában.

A két ringlispjel villanyzongorája, elkeseredetten zengte a Bécsből importált legújabb shimmy melódiáit. Tizen-huszan forogtak a zebrákon és mozgó lovakon, egy menet ára harminc korona. Szerpentin is hullott — egy kevés. Eppen csak hogy szálljanak a könnyen szakadó színes papírszalagok és összekössenek két embert. A Barlang-vasut már tizkor bezárt és tizenegykor kialudtak az Angol Park ivlámpái is. A mutatványos-bódék kikiáltói nem zajongtak, csak a bolhacirkusznál üvöltözött egy sovány bácsi és dicsérte a bolhaprimadonnát, meg a szép ballerinákat. A hintáslegények csendesen és szerényen húzódtak meg a falakománnyok alatt. Nekik sem volt dolguk.

— Hej! — sóhajtott egyikük, egy izmos, tipikus ligeti ember, amolyan Lilim, és szóbaállt velünk. — Mindjárt éjjel lesz és még eddig nem akadt dolga a zsarunak. Máskor már legalább tiz késelés volt ilyenkor. Igaz, hogy most nem érdemes. Tessék nézni, hol itt egy stramm nő? Egyetlen paraszt-trampli sincs kint, akít jól meghintáztatna az ember és megvédené, vagy verekedne érte, mint az ilyenkor szokásos. Ezekért a frajláért nem érdemes. Én mondom önnek, tisztelt ur, nem érdemes.

A ligeti kis kávéházban ültek egynémelyek. Egy mélybariton-hangu hölgy énekelt zenekara élén. Azt dalolta:

Lányok, lányok, simongái lányok,
Van-e nektek lerakott szoknyátok?

A vendégek nem énekeltek vele. Nem volt, úgy látszik olyan kedvük. Csak odakint a hintáslegény nótázott tovább az énekeshölgygel:

Ha nincs nektek lerakott szoknyátok,
Nem is vagytok simongái lányok...

Es lenézően mustrálta a fel és alá járó szükszoknyás lányokat.

Bent a kávéházban kávéztak, söröztek és csendesen ültek az emberek. Az egyik asztalnál két munkás. Előttük negyvennégy üres sörös palack. A pincér mentette őket:

— Tiz óta ülnek itt, kérem.

Az óra pedig ekkor féltizenkettőt mutatott.

Tizenkettőkor elsötétült a liget. Csak a kis kávéház maradt nyitva egyedül. De az a pár ember, aki még kint volt a

